

Ksenija. Dragi brat! Zdi se mi, da gredo k nam bojarji.

Teodor. To ja Galicin in Mosaljskij. Drugih ne poznam.

Ksenija. O, ljubi brat, srce mi zamira od strahu.

(Galicin, Mosaljskij, Molčapov in Šerefedinov; za njimi trije strelci.)

Narod. Stopite narazen, stopite narazen, bojarji gredó. (Vstopijo v hišo.)

Eden iz naroda. Zakaj so pa prišli?

Drugi. Gotovo pripraviti k prisegi Teodora Godunova.

Tretji. Res bo. Čuješ, kak šum je v hiši! ... Hrup! ... Tolčejo se!

Narod. Čuješ? Cviljenje! To je ženski glas ... Pojdimo notri ... Vrata so zaprta — kriki so umolkli — hrup je še.

(Vrata se odpró. Mosaljski se pokaže na stopnicah.)

Mosaljski. Narod! Marija Godunova in njen sin sta se sama zastрупila. Videli smo njihov mrtvi trupli. (Narod v strmenju molči.) No, kaj molčite? Kričite: Da zdravstvuje car Dimitrij Ivanovič! (Narod molči.)

V TIHIIH NOČEH. MARICA TEREVČEVA.

Na klopici posedavam,
tihu gozdíč krog šumlja — —
sladko v vejah slavec peva,
boli moje ne pozna ...
in spomini se drvijó
lik oblakom pred menoj;
v srcu rane le pustijo
up pa jemljejo seboj ...

NOVE KNJIGE.

F. S. Finžgar: Divji lovec. Narodni igrokaz s petjem v štirih dejanjih. Ljubljana 1902.

Druga predstava »Dramatičnega društva« v Trstu dne 23. novembra 1902.

Ker je dobilo kulturno življenje tržaških Slovencev z ustanovitvijo »Dramatičnega društva« in z rednimi gledališkimi predstavami istega novo in ne malovažno

stran, zato bo morala biti poslej naloga glasila slovenskih žen, izhajajočega v našem mestu, da posvečuje tudi tej prikazni narodnega življenja svojo pozornost. Prva predstava mladega društva morda ni bila toliko važnosti, ker se je predstavljala stara, že obče znana nemška igra »Mlinar in njegova hči«, katera uprizoritev se je ocenila več ali manj primerno že v dnevnikih listih. Dne 23. t. m. pa je uprizorilo novoustanovljeno društvo izviren slovenski igrokaz, ki je vzbudil v Slovencih nekako splošno pozornost, zato menda ni neumestno, ako ob tej priliki tudi na tem mestu nekoliko obširneje spregovorimo o umotvoru samem, kakor tudi o predstavi, v poslednjem oziru zlasti radi tega, ker lokalna dnevna kritika menda nima dovolj jasnih pojmov o tem značilnem nastopu »Dramatičnega društva«.

Zdi se, kakor da bi moderna, hitro živeča, po novih pridobitvah kulturnega življenja hlastajoča človeška družba ne imela več volje in časa za mirno in ravnodušno uživanje daljših epičnih proizvodov, in naj so ti v vezani ali nevezani besedi. Modernemu človeku nedostaja menda vztrajnosti za prebavanje tečnejše duševne hrane; od naporenega dnevnega truda je duh prizmučen da bi mogel z užitkom slediti umetnikovi domišljiji po vrtoglavih stezah, brez takega sodelovanja čitateljevega z umetnikovim pa sploh ne more ugajati umotvor. Nervozni človek dvajsetega stoletja čita le še kratke novele in z ostro satiro osoljene ali s pikantnostjo prepojene lahke reči, ki bolj dražijo čute nego bi zadostile estetičnim potrebam človeškim. Zato ni čudno, da dandanes ugaja pred vsem tista vrsta književnih proizvodov, ki ne nastopa sama zase, ampak ima razne pripomočke, ki takorekoč silijo človeka k uživanju, to je — dramatika, ki deluje na človeka ob enem po vseh njegovih čutih. Značilno pri tem kulturnem pojavu je, da se celo epični umotvori prvih genijev često brž po objavi prelijejo v dramatično obliko, za kar naj omenim le Sienkiewiczev roman »Quo vadis?« in Tolstojevo »Vstajenje«. Ta struja v svetovni književnosti žene, kakor vse kaže, svoje valove ali valčke prav do nas. Prav za prav nam je dala šele najnovejša doba stalno slovensko gledališče; naravna posledica tega dejstva je tudi, da se pri nas šele v najnovejšem